

"Zo dan, die meent te staan, zie toe, dat hij niet valle".

1 Kor. 10:12

STAAN en VALLEN.

We kunnen op een goede manier STAAN en op een verkeerde manier STAAN.

We kunnen op een goede manier vallen en op een kwade manier vallen.

In veel opzichten is het goed: TE STAAN. Het is goed als wij vast STAAN in de Heere. De Heere houdt de zachtmoedigen staande!

Het is goed te STAAN in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft. En: STAAT alzo in de Heere, geliefden.

Velen werden STAANDE door de kracht van Jezus Woord en Werk.

Door menigeen wordt zulk een STAAN veroordeeld en veracht. Men noemt zulk een STAAN: hoog in de boom zitten en voegt er aan toe: Wie meent te staan, zie toe, dat hij niet valle.

Toch is juist dit STAAN een begerenswaardige zaak. Het overkomt de armen van Geest..de ellendigen, die uit de drek verhoogd worden. 't Is het staan in de genade en het roemen in de hoop der heerlijkheid Gods.

Dit is een STAAN vanwege het NOCHTANS des geloofs. Let op de woorden van Habakuk: Zo zal ik nochtans in de Heere van vreugde opspringen, ik zal mij verheugen in de God mijns heils. De Heere Heere is mijn sterkte; en Hij zal mijn voeten maken als der hinden, en Hij zal mij doen treden op mijn hoogten...

Hoe zalig is het volk, dat in alle druk, onder velerlei beschuldigingen, mag STAAN in de genade. Zulk een staan is Gode aangenaam, vrucht van het werk van Christus, door de Geest der genade en der gebeden. Werp deze vrijmoedigheid niet weg en geef de duivel geen plaats.

Laat de spot van Ismaël u niet nederwerpen,

maar hoopt volkomenlijk op de genade.

Er is echter ook een STAAN hetwelk Gode niet kan behagen. Dat is het staan TEGENOVER de Heere..het staan NAAST de Heere.

Dat is een STAAN zoals Adam wilde STAAN: Op zichzelf. Het is een staan met de weldaden.. een STAAN, niet in de vrijheid waarmee Christus vrijmaakt. 't Is een STAAN in tevredenheid met onszelf, waarbij we uit de hoogte op de zwakken neerzien. We STAAN dan in de hoogte van onze inbeelding. We zijn GEARRIVEERD..BEHOUDEN.

Wat kan ons nog gebeuren? Verheven voelen we ons boven de verzoeking en verleiding van ons eigen vlees..wereld..satan.

Als de grove takken wat ingekort zijn, schieten we naar omhoog.

Het ontdekkende werk van de Heilige Geest STAAN we tegen. Er is geen oog voor het ondergrondse wortelgestel van ons boze hart. We leunen op ons "veranderd" zijn. Geen oog voor ons aangeboren heidendom...afgoderij..hoererij..dieverij. Misschien horen we nog niet bij de Korinthiërs, die dronken aan het Avondmaal zaten..of op ergerlijke wijze bloedschande pleegden.

Maar...de verbreking ligt voor de deur!

Die MEENT te staan. HOE meen ik te STAAN? Sta ik in de genade? Of sta ik, grote dwaas, op m'n eigen voetstuk?

Zie toe..eer we het weten liggen we in de goot. God haat de hoovaardij van Jakob.

't Is alsof de hoge Heere zegt: Probeer het maar..je bent toch zo goed bekeerd? En o, wij vallen gewisselijk.

Vergeet toch nooit: Wij zijn Kerk onderweg. Het is een zalig WORDEN! Wil mij, o Heere, geleiden op 't smalle pad. Alleen kan ik niet verder.

Hoe bitter en wrang zijn de vruchten van zulk een STAAN. Zo'n groeiproces is niet te begeren. Laat ons dan onze MENINGEN laten varen en op HEM alleen hopen. STAAN is goed..maar STA dan op uw voeten, geschoeid met de bereidwilligheid

van het Evangelie. Neem uw bed op en wandel. Geef Hem de eer, die dode honden aan Zijn tafel brengt.

STAAN en VALLEN horen toch bij elkaar. STAAN wij met onszelf zo VALLEN we met onszelf. STAAN we in de genade en de gerechtigheid van Christus, zo VALLEN we voor de hoogheid van onze God. Steeds is dan nodig de kool van het altaar om onze onreine lippen aan te roeren. Broeders, ik acht niet, dat ik het alrede verkregen heb.

Zo blijft dan over, dankzij Gods genade, een ellendig en arm volk; die zullen op de Naam des HEEREN betrouwen.

Wanneer je leest, hoe het er in de gemeente van Korinthe naar toe ging, frons je misschien je wenkbrauwen. Mensen, STAANDE in zichzelf, zouden er direct de plank op slaan. Zij concludeerden dat het niet "echt" en niet "waar" geweest is voor wat betreft het omhelzen van het Heilig Evangelie door de Korinthiërs.

Alzo denkt Paulus niet. Neen..het Woord mag niet wijken. De sacramenten mogen niet weggeschoven worden. WIJ moeten wijken..het boze moet aangewezen en uit het midden weggedaan. Voorwaarts! God heeft gezegd: Ik heb veel volk in deze stad.

Ja, er vallen harde klappen, maar... 't is tot onze behoudenis. Opdat wij bedroefd zouden worden naar God. Bedroefd vanwege onze meningen en inbeeldingen...bedroefd worden vanwege alles wat wij die dierbare Zaligmaker hebben aangedaan.

Ja, elk der vorsten zal zich buigen,
En VALLEN voor Hem neer.

Straks houden alle verkeerde meningen op. Johannes zag een grote schare, STAANDE voor de troon Gods en des Lams.

De Heere stelle Zijn Woord en Sacrament tot rijke zegen in ons midden. Hij verootmoedige ons vanwege onze meningen, en Hij bemoedige

ons in Zijn genade.

Eén dezer dagen las ik iets van de Lutheraan Löhe. Daarmee wil ik deze overdenking besluiten:

"Het is waar, dat onze zaligheid niet in onze hand ligt, dat het aankomt op de daden en leidingen Gods, en niet op ons gedrag, wanneer wij zalig worden. De zielzorgers moeten ook juist bij de nauwgezetste leden der gemeente zeer dikwijls waarschuwen tegen te grote betekenis hechten aan eigen inwendig leven, eigen geestelijke ervaringen en toestanden.

Vele Christenen dringen met een soort van wettelijkheid op inwendig leven aan, en kwellen zichzelf en anderen, als zij bij zich die hoogte en volkomenheid niet kunnen vinden, welke zij zoeken. Dergelijke waarnemingen brengen hen soms niet tot verootmoediging en kleinheid, maar tot wanhopen aan hun zaligheid.

Alsdan moet gepredikt worden, dat God meer is dan ons hart, en dat wij in de sacramenten dierbare onderpanden hebben van Zijn barmhartigheid, genade en lankmoedigheid, en van Zijn redding aan het einde ten eeuwige leven.

Men kan in dergelijke gevallen dikwijls niet genoeg wijzen op de algenoegzaamheid der verdienste van Jezus Christus, omdat ieder ogenblik het hart wil overgaan tot wanhoop bij het gevoel van de diepten der zonde.

Wat zou men doen, zo men niet kon wijzen op de beloften Gods?

Nog een ander geval! Waarmede zouden de zielzorgers zich troosten met het oog op de meesten, die aan hen zijn toevertrouwd?

Wat uitwendig bij de meesten op te merken is, is zo armzalig en gering; zo weinig geestelijke zegen en vrucht wordt bij hen zichtbaar, dat men om hunnentwil, dikwijls ook bij 't sterven, zou moeten vrezen, zo men in de genademiddelen geen zo krachtige tekenen had van de onuitsprekelijke liefde Gods, en zulke onderpanden voor de verborgene, inwendige werking des Heiligen

Geestes aan de zielen, dat men zich daaraan kon in de hoogte richten.

Hoe langer men in een bediening is, des te meer hoopt men op God, des te minder neigt men er toe aan de mens het geluk des eeuwigen levens toe te kennen of te ontzeggen naar het uitwendige van zijn toestand.

Gods genadewerk wordt te groter en heerlijker, naarmate men minder vertrouwen stelt op de staat des mensen".

Een hartelijke groet aan alle lezers van het kerkblaadje.

Deze meditatie bestond uit een korte samenvatting van een nabetrachting op het gehouden Avondmaal.

D.C.O.

oo00oo